



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatele **B. – s. společnost s r. o.**, zastoupené JUDr. Jaroslavem Duškem, advokátem se sídlem v Praze 2, Karlovo nám. 30/557, za účasti **Ministerstva financí**, se sídlem v Praze 1, Letenská 15, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2006, č. j. 6 Ca 107/2006 - 59,

t a k t o:

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel se včasnou kasační stížností domáhal zrušení shora uvedeného pravomocného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „správní orgán“) ze dne 28. 2. 2006, č. j. 18/85426/2005 - 491, kterým nebylo vyhověno žádosti stěžovatele, podané dle ustanovení § 55b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. město Prahu (dále jen „správce daně“), jímž bylo zamítnuto odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 2, na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2001, ze dne 4. 8. 2004, č. j. 120460/04/002513/0347.

Městský soud žalobu odmítl, neboť dospěl k názoru, že rozhodnutí, které bylo žalobou napadeno, není rozhodnutím, kterým by se zasahovalo do subjektivních práv daňového subjektu, ale je výkonem dozorčího práva a jako takové je dle ustanovení § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ze soudního přezkumu vyloučeno.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje zákonné důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) a d) s. ř. s. a namítá tak nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu a nezákonnost rozhodnutí z důvodu vady řízení před soudem, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Závěr soudu je podle jeho názoru v rozporu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť žádné ustanovení soudního řádu správního, vylučující soudní přezkum správních rozhodnutí, nelze vykládat extenzivně a v pochybnostech je třeba vždy postupovat ve prospěch zachování práva na přístup k soudu.

Dle názoru stěžovatele je pro posouzení oprávněnosti žaloby především nezbytné určit, o jaký typ správního uvážení při rozhodování dle § 55b zákona o správě daní a poplatků jde. Zda má správní orgán možnost a povinnost vybrat z několika možných a přípustných řešení to, které je zejména s ohledem na veřejný zájem nejúčelnější (takové rozhodnutí by pak soudně přezkoumatelné mělo být), nebo je mu zákonem poskytnuta k rozhodnutí absolutní volná úvaha, jak tomu je např. u rozhodnutí ministerstva o prominutí daně podle § 55a zákona o správě daní a poplatků (takové rozhodnutí by pak nemělo být soudně přezkoumatelné). Z ustanovení § 55b zákona o správě daní a poplatků vyplývá, že zákon o správě daní a poplatků předpokládá nápravu nezákonného rozhodnutí. Jinými slovy, jsou-li splněny důvody pro povolení přezkumu, musí být pochybení správce daně z úřední povinnosti napraveno a nejde jen o volnou úvahu při rozhodování. Opačný výklad by byl nejenom absurdní (vyplývající ze zásady „jak se car vyspal“), ale i protiprávní, protože by daňovému subjektu bylo odepřeno právo na soudní ochranu i v případě, že by po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby zjistil důvody pro uplatnění mimořádných opravných prostředků, ale správní orgán by tyto důvody bezdůvodně odmítal a daňový subjekt by tak mohl být vystaven soudně nepřezkoumatelné správní libovůli, která by mohla vést i k jeho ekonomické likvidaci. Možnost soudního přezkumu vyplývá mimo jiné také z ustanovení § 56a odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, kde je uvedeno, že rozhodl-li o řádných či mimořádných opravných prostředcích ministr nebo vedoucí ústředního orgánu státní správy, nelze toto rozhodnutí přezkoumávat opravnými prostředky podle tohoto zákona. Z uvedeného vyplývá, že tato možnost je dána jiným právním předpisem. Dále stěžovatel uvádí v kasační stížnosti, k jakým procesním pochybením v daňovém řízení dle jeho názoru došlo a které ve svém důsledku vedly ke zrušení práva stěžovatele na přezkoumání daňového rozhodnutí.

Vady řízení pak stěžovatel spatřuje v tom, že městským soudem bylo rozhodnuto bez jednání, ačkoliv stěžovatel jednání výslovně požadoval, a dále v odepření práva nahlížet do části soudního a správního spisu, a to do důkazů, na které se správní orgán odvolává ve svém vyjádření k žalobě a které jsou součástí spisu „č. j. 6 Ca 108/2006 - 49 pod body 40-44“ a které označil pouze jako neveřejné části spisu, aniž by je výslovně označil podle ustanovení § 45 odst. 3 soudního řádu správního jako části spisu obsahující utajované informace. V soudním spisu rovněž nebyl žádný záznam, že by předseda senátu tyto části spisu vyloučil z nahlížení. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušit, věc mu vrátit k dalšímu řízení a přiznat stěžovateli náklady řízení.

Správní orgán ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na vyjádření k žalobě. Dále pak namítá, že městský soud nepochybil, neboť k přezkoumávání správního rozhodnutí může přistoupit pouze za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věc rozhodnout. Takovou překážkou jsou právě kompetenční výluky stanovené v § 70 s. ř. s. Na podporu svých tvrzení odkazuje správní orgán na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky NSS č. j. 6 A 153/2002 - 18, č. j. 1 Afs 56/2004 - 114). K námitce nedostatečného odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán uvádí, že z ustanovení § 55b zákona o správě daní a poplatků nevyplývá povinnost vypořádat se v odůvodnění rozhodnutí se všemi námitkami uvedenými v žádosti o povolení přezkumu tak, jak je tomu např. v ustanovení § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků. Správní orgán nesouhlasí se závěrem stěžovatele, že svým postupem stěžovateli odepřel soudní přezkum, neboť to byl stěžovatel, kdo nedodržel dvouměsíční lhůtu k podání žaloby dle § 65 s. ř. s. a městskému soudu proto nezbylo než pozdě podanou žalobu usnesením ze dne 28. 4. 2006, č. j. 7 Ca 197/2005 - 41, odmítnout. Ze všech výše uvedených důvodů správní orgán navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Při právním posouzení projednávané věci Nejvyšší správní soud vycházel zejména z ustanovení § 65, § 68 a § 70 písm. a) s. ř. s., která byla v daném případě městským soudem aplikována. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s., které je klíčovým ustanovením soudního řádu správního pro posouzení žalobní legitimace, se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), domáhat žalobou zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti. Soud v této souvislosti konstatuje, že se stěžovatelem lze plně souhlasit, že v podmínkách moderního právního státu je vyloučeno, aby stát rozhodoval bez zákonného podkladu, pouze na základě své libovůle. Jak již zdejší soud vyslovil v rozsudku ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Afs 159/2005 - 43, www.nssoud.cz, moderní právní stát je materiálním právním státem založeným zejména na koncepci lidských práv jako subjektivních a soudně vymahatelných základních práv jedince vůči státu, která již sama o sobě vylučuje všemocnost státu, tím méně pak všemocnost (a tedy potenciální libovůli) jakýchkoli jeho orgánů. Se stěžovatelem lze také plně souhlasit v tom, že výluky ze soudního přezkumu nelze v žádném případě vykládat extenzivně, naopak v pochybnostech je třeba přístup k soudu umožnit vždy. Jak připomněl Nejvyšší správní soud např. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikovaném pod č. 906/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz - stejně jako v řadě dalších rozhodnutí - tvoří právo na přístup k soudu jednu ze základních komponent práva na spravedlivý proces, garantovaného jak mezinárodními smlouvami, tak i vnitrostátním ústavním právem. Na ústavní úrovni má pro správní soudnictví klíčový význam čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, na úrovni mezinárodní především čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Citovaný článek Listiny zakládá pravomoc správních soudů na generální klauzuli: přezkoumat lze každé rozhodnutí správního orgánu, ledaže by je ze soudního přezkumu výslovně vyloučil

zákon (u rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod však žádná zákonná kompetenční výluka možná není). Právo na soudní přezkum každého rozhodnutí správního orgánu (ledaže by bylo zákonem výslovně vyloučeno) je tedy jedním z veřejných subjektivních práv explicitně zaručených Listinou. Dopadá na něj i příkaz ústavodárce obsažený v čl. 4 odst. 4 Listiny, aby při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod bylo šetřeno jejich podstaty a smyslu a aby taková omezení nebyla zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Mezemi práva na přístup k soudu jsou mj. kompetenční výluky: proto při jejich používání je nutno vždy klást si otázku, proč zákon určitou kompetenční výlukou obsahuje, a respektovat její smysl; nepřipustný je zejména formalistický výklad, dovolávající se textu zákona proti jeho skutečnému smyslu. Z ústavních interpretačních pravidel zároveň plyne, že v pochybnostech o tom, zda žalobci svědčí právo na přístup k soudu či nikoliv, je nezbytné přiklonit se k výkladu svědčícímu ve prospěch výkonu tohoto práva.

Ze shora uvedených ústavních východisek se zároveň podává, jak přistupovat k interpretaci a aplikaci § 65 s. ř. s.: uvedené ustanovení nelze vykládat doslovným jazykovým výkladem, ale podle jeho smyslu a účelu tak, že žalobní legitimace je dána pro všechny případy, kdy se úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, dotýká právní sféry žalobce. Nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil, zrušil či závazně určil práva a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se – podle tvrzení žalobce v žalobě – negativně projevil v jeho právní sféře (v podrobnostech se odkazuje na citované usnesení rozšířeného senátu). V této souvislosti je nutno uvést, že Nejvyšší správní soud odmítá výklad správního orgánu, spočívající na ryze formálním přístupu k právu, dle kterého zamítá-li správní orgán žádost o přezkoumání daňového rozhodnutí, není povinen vypořádat se všemi námitkami uvedenými v žádosti, neboť není vázán ustanovením § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků. Takový výklad je v podmínkách výše uvedených principů zcela neudržitelný.

Nejvyšší správní soud však nesdílí ani stěžovatelem předestřenou teorii, dle které je pro posouzení oprávněnosti jeho žaloby především nezbytné určit, o jaký typ správního uvážení při rozhodování dle § 55b zákona o správě daní a poplatků jde: „tedy zda má správní orgán možnost a povinnost vybrat z několika možných a přípustných řešení to, které je zejména s ohledem na veřejný zájem nejúčelnější (takové rozhodnutí by pak soudně přezkoumatelné mělo být) nebo je mu zákonem poskytnuta k rozhodnutí absolutní volná úvaha, jak tomu je např. u rozhodnutí ministerstva o prominutí daně podle § 55a zákona o správě daní a poplatků (takové rozhodnutí by pak nemělo být soudně přezkoumatelné)“. Předně je nutné uvést, že Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že soudní přezkum správního rozhodnutí dle § 55a zákona o správě daní a poplatků není vyloučen (srov. k tomu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 6 A 69/2000 - 55, www.nssoud.cz, a ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 207/2005 - 55, www.nssoud.cz). V souzené věci však jde především o úvahu nad soudním přezkumem rozhodnutí o zamítnutí žádosti daňového subjektu o povolení přezkumu dle § 55b zákona o správě daní a poplatků.

Rozhodování o žádosti daňového subjektu o povolení přezkumu se dle ustanovení § 55b zákona o správě daní a poplatků rozpadá do dvou fází: v první se rozhoduje (na vyšším stupni soustavy finančních orgánů) o tom, zda přezkoumávání vůbec bude povoleno, tj. zkoumá se zákonnost postupu a rozhodnutí vydaného v předchozím řízení, tj. řízení, v němž daňový subjekt mohl na ochranu svých práv ze stejných důvodů využít opravný prostředek a případně i žalobu; ve druhé fázi, a to jen tam, kde přezkoumání vůbec

je povoleno a řízení tedy znovu „otevřeno“, se rozhoduje o tom, zda původní přezkoumávané rozhodnutí bude změněno nebo zrušeno (a to u orgánu, který původně rozhodl v posledním stupni). Shledá-li orgán, který má rozhodnout o povolení přezkumu, že pro přezkoumání nejsou důvody, žádost zamítne. Formalizovaný způsob odložení nedůvodné žádosti však nic nemění na charakteru řízení podle § 55b zákona o správě daní a poplatků, který vyplývá ze zákona; v řízení o povolení přezkumu na žádost daňového subjektu nejde o nic jiného než o rozhodování o tom, zda z podnětu daňového subjektu bude opětovně zasaženo do práv, do nichž bylo zasaženo již původním vyměřením a kde původní vyměření mohlo být právě z dispozice daňového subjektu podrobeno soudní ochraně. Skutečnost, že se tak nestalo, neboť stěžovatel nedostal svým zákonným povinností a žaloba na ochranu jeho práv byla pro opožděnost odmítnuta, nemůže na tomto závěru ničeho změnit. Již od doby římského práva platí obecně uznávaná zásada, že právo přeje bdělým (*vigilantibus iura*); proto má každý aktivně a důsledně dbát svých práv. Výrok o zamítnutí žádosti o povolení přezkumu proto již svojí podstatou vůbec nemůže zasáhnout subjektivní práva daňového subjektu ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s. Daňová povinnost žadatele o povolení přezkumu již byla pravomocně stanovena dřívějším rozhodnutím finančního orgánu; tím, že instančně vyšší správce daně nepovolí přezkum tohoto rozhodnutí, se na původním rozhodnutí nic nemění, tj. nemění se ani práva a povinnosti daňového subjektu.

Naopak domníval-li se daňový subjekt, že konečné rozhodnutí o vyměření daně z přidané hodnoty je v rozporu s právními předpisy a daňová povinnost je v tomto důsledku stanovena v nesprávné výši, mohl se domoci soudní ochrany, dodržel-li by zákonem stanovené podmínky pro její poskytnutí. K námitce stěžovatele, že tento výklad: „je nejenom absurdní (vyplývající ze zásady „jak se car vyspal“), ale i protiprávní, protože by daňovému subjektu bylo odepřeno právo na soudní ochranu i v případě, že by po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby zjistil důvody pro uplatnění mimořádných opravných prostředků, ale správní orgán by tyto důvody bezdůvodně odmítal a daňový subjekt by tak mohl být vystaven soudně nepřezkoumatelné správní libovůli, která by mohla vést i k jeho ekonomické likvidaci“, zdejší soud uvádí, že také právo na soudní ochranu je právem, které, má-li být úspěšně uplatněno, musí být v podmínkách právního státu uplatňováno zákonem stanoveným způsobem. Nelze se dovolávat porušení tohoto práva tam, kde sám daňový subjekt nevyužil všech možností, které mu právo přiznává. Zcela nepřijatelná – a nedůvodně narušující právní moc rozhodnutí – by byla taková interpretace, která by daňovému subjektu, jenž zmeškal využití právních prostředků nápravy, které měl k dispozici, umožňovala toto opomenutí dohnat tím, že kdykoliv ve lhůtě dvou let následujících po roce, v němž nabylo přezkoumávané rozhodnutí právní moci, by podal (bezúspěšně) žádost o povolení přezkumu a negativní rozhodnutí o ní by posléze napadl žalobou u soudu; vzhledem k tomu, jak široce jsou koncipovány podmínky povolení přezkumu podle § 55b zákona o správě daní a poplatků, znamenalo by to, že soud by se vlastně zabýval tím, zda původní rozhodnutí je či není nezákonné nebo zda se zakládá na podstatných vadách řízení či nikoliv, jakož i tím, zda daň byla stanovena ve správné výši, resp. zda tomu okolnosti nasvědčují. Jinak řečeno, soud by tímto způsobem přezkoumával v daleko delším časovém horizontu to, co by mohl přezkoumávat mnohem dříve, kdyby se daňový subjekt staral náležitě o svá práva. Takový přístup jistě nemůže obstát. Nedochozí-li rozhodnutím o nepovolení přezkumu podle § 55b zákona o správě daní a poplatků k zásahu do právní sféry žalobce, potom není dána ani žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

O zásahu do subjektivních chráněných práv lze v první fázi přezkumného řízení uvažovat pouze tam, kde by bylo opětovně zasaženo do subjektivních práv daňového subjektu

z moci úřední, tj. přezkumné řízení by bylo nařízeno správcem daně ex offio. Je tomu tak proto, že rozhodnutí o nařízení přezkumu daňového rozhodnutí, jež instančně vyšší správce daně vydává z úřední povinnosti, a to na základě podnětu kteréhokoliv správce daně, může představovat zásah do právní sféry daňového subjektu a tedy zakládat žalobní legitimaci podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Nařídí-li instančně vyšší správce daně přezkoumání daňového rozhodnutí, znamená to, že dospěl k závěru, že toto rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy (nebo se zakládá na podstatných vadách řízení) a zároveň, že okolnosti nasvědčují tomu, že došlo ke stanovení daně v nesprávné výši. Tímto právním názorem je přitom správce daně, který rozhodl v posledním stupni a který rozhoduje ve druhé fázi přezkumného řízení, ve smyslu § 55b odst. 6, věta druhá, zákona o správě daní a poplatků vázán; má tedy závazně vyřešenu především otázku protiprávnosti napadeného rozhodnutí a nemůže sám dospět k závěru opačnému. Stejně tak ani daňový subjekt se nemůže v této druhé fázi přezkumného řízení proti tomuto závěru nijak bránit, neboť mu to zakazuje § 55b odst. 5, věta druhá, zákona o správě daní a poplatků a v rámci druhé fáze mu právo bránit se upírá vázanost správce daně, provádějícího přezkumné řízení, právním názorem vysloveným v rozhodnutí o nařízení přezkumu. Jestliže tedy instančně vyšší správce daně nařídí přezkum daňového rozhodnutí, a to rozhodnutím, v němž se závazně vyslovuje o protiprávnosti rozhodnutí původního, nebo o podstatných vadách řízení, jež mu předcházely, zasahuje tím do právní sféry daňového subjektu. Tento zásah je o to důraznější, že prolamuje právní moc původního daňového rozhodnutí, tj. ve smyslu § 55b odst. 5 zákona o správě daní a poplatků má rozhodnutí o nařízení přezkumu odkladné účinky vůči rozhodnutí přezkoumávanému; v důsledku toho nastává v právní sféře daňového subjektu nejistota ohledně výše jeho daňové povinnosti. Tyto důsledky ve svém souhrnu zakládají žalobní legitimaci daňového subjektu podle § 65 odst. 1 s. ř. s., tj. možnost bránit se proti rozhodnutí o nařízení přezkumu soudní cestou.

Rozhodnutí o nařízení přezkumu nemůže mít ani povahu rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Jak vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2006, č. j. 2 Afs 183/2005 – 64, publikovaném pod č. 886/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz, rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. musí současně splňovat následující znaky: 1) musí jít o rozhodnutí správních orgánů ve věcech veřejnoprávních, upravující předběžně či dočasně poměry osob, zajišťující určité věci nebo osoby či zatímně fixující určitý stav (materiální znak); 2) proti tomuto rozhodnutí nebo proti jeho důsledkům musí mít každá osoba, jejíž subjektivní práva jím byla dotčena, možnost bránit se v řízení, jež musí nutně proběhnout (tj. musí být následně po vydání rozhodnutí zahájeno anebo v něm musí být pokračováno, došlo-li k jeho zahájení před vydáním rozhodnutí nebo současně s ním) před správním orgánem, který v dané věci rozhodne s konečnou platností (procesní znak). V případě rozhodnutí o nařízení přezkumného řízení není splněn ani znak materiální, ani znak procesní. Nedostatek materiálního znaku je dán tím, že nařízení přezkumu nijak dočasně nebo předběžně poměry daňového subjektu neupravuje, tj. předběžně nebo dočasně mu nestanoví, že má povinnost něco konat, něčeho se zdržet nebo něco naopak strpět; stejně tak se jím ani určité osoby či věci nezajišťují, a konečně se jím ani zatímně nefixuje určitý stav. Absence procesního znaku je patrná na první pohled a Nejvyšší správní soud již na ni shora poukazoval: daňový subjekt nemá jakoukoliv možnost v řízení podle § 55b brojit proti právnímu názoru vyslovenému instančně vyšším správcem daně v rozhodnutí o nařízení přezkumu daňového rozhodnutí. Z těchto důvodů lze tedy dospět k závěru, že rozhodnutí o nařízení přezkumu není vyloučeno z přezkoumání ve správním soudnictví. Čekat se soudní ochranou v takovém případě až na výsledek přezkumného řízení by bylo v rozporu se shora uvedenými principy moderního právního státu, jakož i s principem právní jistoty, ochraňujícím již nabytá

práva (srovnej též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2006, č. j. 1 Afs 21/2006 – 52, www.nssoud.cz).

Stěžovatel tedy nebyl rozhodnutím o nepovolení přezkumu podle § 55b zákona o správě daní a poplatků na své právní sféře nijak dotčen. Jeho daňová povinnost již byla pravomocně stanovena rozhodnutím Finančního úřadu pro Prahu 2 ze dne 4. 8. 2004 a nepovolením přezkumu se na stěžovatelových právech a povinnostech nic nezměnilo. Nejvyšší správní soud tak setrvává ve shodě s předchozí judikaturou na tom, že zamítnutí žádosti daňového subjektu o přezkoumání daňového rozhodnutí není rozhodnutím způsobitelným zasáhnout subjektivní práva stěžovatele a je tedy ze soudního přezkumu ve smyslu ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučeno.

Pokud jde o námitku směřující do rozhodování soudu bez nařízení jednání, tak ani tato námitka nemůže obstát. Není-li soud oprávněn věc ani projednat, ani rozhodnout, ale naopak je povinen žalobu bez věcného projednání odmítnout, pak tak činí bez jednání, neboť k vlastnímu přezkumu napadeného rozhodnutí vůbec nedochází. Platí totiž zásada, že projednání věci za přítomnosti účastníků je povinné při meritorním rozhodování, tj. ve věci samé (§ 49 odst. 1 s. ř. s.), vyjma případů, kdy zákon stanoví, že lze rozhodnout bez jednání (viz např. § 51, § 76 s. ř. s.). Obdobně pokud soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu je vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví, pak již nepřezkoumává, zda v řízení před správním orgánem došlo k vadám, které mohly ovlivnit zákonnost takového rozhodnutí.

Stěžovatel dále uvádí, že mu bylo soudem odepřeno právo nahlížet do části soudního spisu, a to do důkazů, na které se odvolával ve vyjádření k žalobě správní orgán a které jsou součástí spisu „ č. j. 6 Ca 108/2006 – 49 pod body 40 – 44“ a které označil pouze jako neveřejné části spisu, aniž by je označil podle ustanovení § 45 odst. 3 s. ř. s. jako části spisu obsahující utajované informace chráněné zvláštním zákonem. V soudním spise rovněž nebyl založen žádný záznam, že by předseda senátu tyto části spisu vyloučil z nahlížení. K této námitce je nutné konstatovat, že stěžovatel zůstal pouze v obecné rovině tvrzení, neboť soudu žádným způsobem nekonkretizoval, jaký dopad do jeho právní sféry výše uvedené skutečnosti mají, resp. jaký vliv mají tyto skutečnosti na zákonnost kasační stížností napadeného usnesení městského soudu. Nejvyšší správní soud proto pouze v obecné rovině konstatuje, že dle soudního spisu vedeného pod sp. zn. 6 Ca 108/2006 bylo stěžovateli (resp. jeho zástupci) umožněno nahlédnout do spisu dne 25. 10. 2006 od 10 hod. 44 min. do 11 hod. 15 min., k rozsahu nahlížení neměl zástupce stěžovatele žádných výhrad. Dne 8. 11. 2006 se zástupce stěžovatele opětovně dostavil na soud se žádostí o nahlížení do téhož spisu. Na listu vedeném pod č. 59 soudního spisu zástupce stěžovatele skutečně uvádí, že mu bylo odmítnuto nahlédnout do části spisu - vyjádření žalovaného k žalobě, příloh č. 40 – 44. Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že v neveřejné části spisu byly pod bodem 40. až 44. následující písemnosti: Předkládací zpráva FŘ pro hlavní město Prahu k žádosti o přezkoumání č.j. FŘ- 9031/13/05, Předkládací zpráva k odvolání č. j. 164493/04/002513/0347, Poskytnutí informace Policií ČR ČTS:PSP – 2741/OHK-2003, Oznámení Městskému soudu v Praze o přezkumném řízení č. j. FŘ 11813/13/05 a o přezkumném řízení č.j. FŘ 11814/13/05. Z výše uvedeného je zřejmé, že charakter výše uvedených písemností nemohl sám o sobě žádným způsobem ovlivnit zákonnost vyluky soudního přezkumu v souzené věci a v tomto důsledku tedy nemohlo jít o vadu řízení před soudem, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu